

Publicerad 2008-11-14 23:15 av Jonny Larsen

mina ord stör mig, så... jag ger dem till dig... jag är elak ibland, ursäkta...

tyst

allt är så tyst

sitter här

oändligt ensam

saknar känslan

i höger ben

legat konstigt

legat hela dagen... läst...

jag ljuger... stirrat på ord...

hur blir man inte ensam egentligen

måste man verkligen tvinga sig på

tränga sig på... jag är ovälkommen

ingen känner mig så hur kan jag välkomnas

fast jag känner ingen och jag välkomnar alla

det är så otroligt tyst... inte ens mina andetag hörs

kanske andas jag inte längre

märker man när man dör

en stor dialogruta uppenbarar sig i luften framför en

vill du spara en kopia av det liv du slösat bort?

med tre knappar undertill... 'ja', 'nej' och 'avbryt'

är det avbryt man tryckt på om det bara var en "nära-döden-upplevelse"?

så man trycker på "nej"... för vem fan vill se en dålig film två gånger...

och världen blir blå och man inser... nörd som man är...

att det man var orolig för stämde...

livet körs på windows...

egentligen förklarar det en hel del...

eller så sjunker man bara ihop... sista utandningen forceras ut...

man tappar vad man håller i och allt blir bara svart...

ingenting uppenbarar sig efteråt...

ingen himmel och inget helvete...

bara svärta... och tystnad och

det är ingenting man bryr sig om eller ser

för att man är död... borta... uttraderad från livet...

allt som finns kvar är ett halvnaket, fett lik med kaffe utspillt överallt...

för jag hoppas jag dör med en kaffekopp i handen...

det är liksom mest troligt då jag alltid dricker kaffe...

seriöst... tre fjärdedelar av mitt liv sedan födseln har involverat kaffe...

en fjärdedel i kombination med cigaretter

och den sista... sömn... inget kaffe där...

satan vad jag är ensam... det stör mig...

inte att jag är ensam... jag har varit ensam hela livet...

en människa vänjer sig eller blir galen...

att det stör mig... det stör mig...

jag vet att det är en hopplös detalj för mig...

så varför måste jag oroa mig, gråta och känna mig fördjävlig

över att ingen vill ha mig...

fan, inte ens jag vill vara i närheten av mig...

det vore mer onaturligt om någon någonsin ville...

... så... många... ord...

märks det att jag inte har ett liv?

jag har alltid hatat att klaga... heh... undrar varför jag gör det hela jävla tiden...

borde sluta nu...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jonny Larsen med Poeter.se id #15609 innehar upphovsrätten